

Lukovich István vívómester

(Budapest, 1929. augusztus 20. – 2016. február 26.)

Évtizedeken át a magyar törvívás egyik legnevesebb edzője volt.

Édesapja községi jegyző, édesanyja tisztviselő volt. 1948-ban Pestszentlőrincen érettségizett. 1952-ben testnevelői tanári és edzői diplomát szerzett. 1952-től tanársegédként a TF munkatársa lett az időszakos és küzdősport tanszéken. Mindemellett testnevelés tanárként is tevékenykedett. 1961-től 1970-ig adjunktus majd docens lett. Évtizedeken át vezette a Testnevelési Főiskola vívótanszékét. Emellett a TF-n ő oktatta a törvívást is.

Vívómesterként Duronelly László, Gellér Alfréd és Hátszegi József tanítványa volt. A Magyar

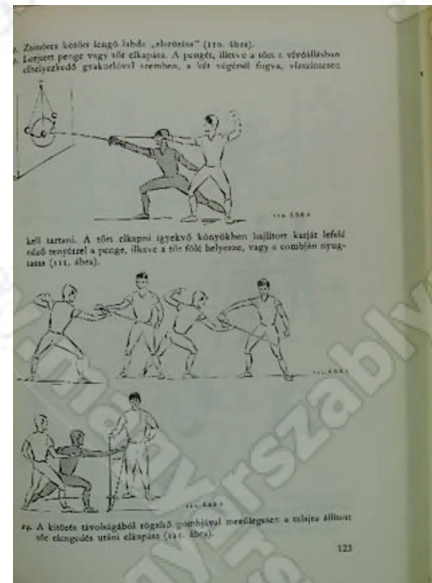
Vívószövetség elnökségének tagja volt. Dolgozott nála többek között a világbajnok és olimpiai ezüstérmes Bóbis Ildikó is. A magyar válogatottnál, a Vörös Meteorban, az OSC-ben, a BSE-ben, valamint külföldön dolgozott.

Fiatalon orosz hadifogságba került, és hazatérése után, 1948-1952 között végezte el a TF testnevelő tanári szakát. Eredetileg atléta szakképzős volt, de szeretett mestere és professzora, Dr. Duronelly László hatására vívó szakedzői diplomát is szerzett. Fiatalon került az Időszakos és Küzdősportok Tanszékekre (később Küzdősportok Tanszék), tanársegédként. Kis megszakítással nyugdíjba vonulásáig (1992) adjunktusként, majd docensként tanított.

Lukovich István hosszú éveken keresztül a vívósport meghatározó egyéniségei közé tartozott. Hosszú oktatói pályafutása során mind a tanárképzésben, mind az edzőképzés különböző területein tevékenykedett. Az 1961-ben elindult nappali vívó szakedzői szakon a legnagyobbak mellett tanított, majd Hatz József külföldre távozása után a törvívás tanára lett. Részt vett az 1960-as római olimpiára utazók felkészítésében, majd éveken át a vívó válogatott kondíció edzője, illetve a junior tör

válogatott kerettedzője is volt. Ő indította el a világhírnév felé többek között a világbajnok és olimpiai ezüstérmes Bóbis Ildikót. Neves tanítványai közé tartozott még a válogatott Nyomárkay Ödön, Perjámosi Sándor és Schnur János. Dr. Bay Béla nyugdíjba vonulását követően a Küzdősportok Tanszék vívó részlegének vezetője volt. Főiskolai és egyetemi munkássága mellett aktív szakosztályi munkát is végzett, többek között a Vörös Meteor, a Csepel, a BVSC, az Elektromos, az MTK, a Vasas, a BSE, valamint az OSC klubokban.

1971-es megalapítása óta a TF Nemzetközi Edzőképző Tanfolyam (NET/ICC) tőr tanára volt. Nyugdíjba vonulását követően, több mint két évig a tajvani vívó válogatottat készítette fel a világbajnokságokra és az ázsiai játékokra. Hazatérte után újra bekapcsolódott az egyetemi munkába, ahol gyakorlatilag élete végéig oktatott. Ezen hosszú időszak alatt a mestergenerációk sorát adta a magyar vívósportnak és kimagasló irodalmi munkásságot fejtett ki. Számos szakkönyv szerzője, amelyek a mai napig meghatározó szerepet töltenek be sportágunk oktatásában. Ezek közül többet angol illetve japán nyelvre is lefordítottak. Edzői, elméleti, valamint irodalmi munkásságát elismerve a Magyar Vívószövetség mesteredzői címet adományozott neki 1969-ben. Hazai és nemzetközi tapasztalataira hivatkozva több alkalommal meghívták Angliába edzőtáborokba és edző továbbképzésekre.

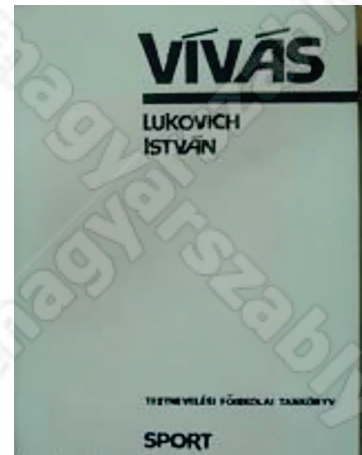
Lukovich István
Vívás c. könyve (1975)

2015 decemberében a magyar vívás napján az MVSZ életmű díjjal tüntette ki, amit a szövetség főtitkára a lakásán személyesen adott át neki.

Könyvei:

- A vívás oktatásának általános módszertana és mechanikája (1967)
- Tőrvívás (1968) jegyzet
- Felkészülés és taktika a vívásban (1969)
- Electric foil fencing (1971)
- A vívás elmélete szakedzők részére (1972. TF jegyzet)
- Vívás (1975) tankönyv

- Vívás (1975) tanfolyami jegyzet
- A vívás elmélete és módszertana (1976, 1980)
- A francia vívás elemzése (1979)
- Párbajtőrvívás (1979) jegyzet
- Fencing (1986)
- Vívás, vívómesterség (1986)
- Víváselmélet- és módszertan (2011)

Lukovich István
Vívás c. könyve (1975)

A 2011-ben megjelent könyvéről (Víváselmélet és - módszertan) az alábbi ismertő jelent meg:

"A vívás - lévén nem csak egyéni sport, az egyéniségek sportja is - még annyira sem bírja el az ex katedra kijelentéseket, mint más sportágak. Ezért is nehéz róla könyvet írni. Lukovich István, a kiváló sportszakember mégis megtette: röviden az elmélet, részletesen a gyakorlat felől közelítette meg a sportág kérdéseit. A szerző igyekezett az anyagot olvasmányossá tenni, a fogalmakat a szokásosnál bővebben magyarázni. A vívás tolvajnyelvében járatlanoknak is biztos fogódzókat nyújtani, a kiváló formaérzéssel rendelkező klasszisok és az eredményes naturalisták megnyilvánulásait közös nevezőre hozni. Tiszteletben tartva a klasszikus módszertan hagyományait, a jelenkor kihívásaival is megpróbált szembenézni. Tudomásul véve a tényt, hogy a részeknek az egészben betöltött szerepét még a legjobban szerkesztett könyv sem tudja visszaadni, a szerző igyekezett az összefüggésekre is rávilágítani, a sportághoz tartozó valamennyi kérdéskört érinteni. Ezek között szerepel - többek között - a sportoló eredményes szerepléséhez szükséges fizikai és pszichikai tulajdonságok részletezése, az oktatói tevékenység elemzése, a vívótechnika készséggé formálásának módjai, a taktika elmélete és gyakorlata, valamint számtalan vívásorientált gimnasztikai gyakorlat leírása."

Rövid súlyos betegség után, 86 éves korában, 2016. február 26-án elhunyt Lukovich István. Neve évtizedeken keresztül összeforrt a Magyar Testnevelési Főiskolával/Egyetemmel, a mai Testnevelési Egyetemmel.

Díjai, elismerései:

- Mesteredző (1969)
- A Magyar Vívószövetség Életmű-díja (2015)

forrás: https://hu.wikipedia.org/wiki/Lukovich_Istv%C3%A1n, <http://hunfencing.hu/2016/02/27/elhunyt-lukovich-istvan/>